

ВЫРАТАВАЛЬНЫ КОСМАС

У нядзелю за сняданкам мы з мужам любім паглядзець які-небудзь пазнавальны дакументальны фільм ці паразважаць на нейкую цікавую тэму. На гэты раз мы заляцелі ў сваіх размовах у космас. Аказалася, што ў дзяцінстве Вова, як і ўсе хлопчыкі ў той час, марыў стаць касманаўтам. Таму ведае шмат цікавага пра касмічныя ракеты, прызямленне Гагарына. Зусім непрыкметна размова плаўна перацякла да целаў касмічнага паходжання. Былі ў гісторыі нашай планеты трагічныя выпадкі, калі метэарыты руйнавалі не толькі асобныя будынкі, але і цэлыя гарады. «У параўнанні з гэтым усе нашыя зямныя праблемы падаюцца такімі смешнымі і нязначнымі, дробязямі, нявартым перажыванняў». Толькі я паспела гэта сказаць, як раздаўся тэлефонны званок. На экране — незнаёмы нумар. «Алё. Гэта ваша машына з нумарам...», — пачуўся ўсхваляваны мужчынскі голас. — Я тут выязджаю з паркоўкі і крыху яе падрапаю...»

Якраз на днях я была сведкай непрыемнай аварыі на дарозе. Дзядуля на «капейцы» ўехаў у дарагі джып, што рэзка затармазіў перад ім. Мажны мужчына імгненна выскачыў з іншамаркі і накінуўся на віноўніка ДТЗ з мацюкамі. «А які сэнс? — падумала тады я. — Усё адно ўжо нічога не зменіш. Навошта крычаць і перажываць упустую. Але лёгка сказаць «не перажывай», калі гэта сітуацыя датычыцца кагосьці іншага.

Выпрабаванні прыходзяць зняацку, калі зусім не чакаеш. Падрыхтавацца да таго, што табе адным цудоўным ранкам патэлефануюць і скажуць «я крыху падрапаў вашу машыну», нерэальна. І, як правіла, большасць людзей у такім выпадку, калі і не крычаць, то вельмі моцна перажываюць. Але на гэты раз ні я, ні муж зусім не засмуціліся з-за падрэпанай машыны. Хоць быў час, што і пабітая любімая талерка ці пашкоджаная катом сукенка, пазбаўлялі спакою надоўга. Відаць, часцей трэба думаць пра космас.

Пакуль муж і наш новы знаёмы Юрый запаўнялі еўрапратакол, я разглядала драпіны і ўвагнутасць на дзвярах сваёй машыны і думала... Не, не пра тое, якая я бедная і няшчасная. А пра тое, што, дзякуй богу, усе засталіся жывыя. І што ў жыцці няма выпадковасцяў. Усё заканамерна. І калі нам даюцца выпрабаванні, у тым ліку і ў выглядзе матэрыяльных стратаў, то значыць ёсць за што. Відаць, прыйшоў час вярнуць нейкі кармічны доўг.

І гэта вельмі сур'ёзныя рэчы. Шчыра прызнаюся, яшчэ два гады таму я без пакутаў сумлення магла праехаць «зайцам». Не заплаціць за праезд. Адзін жа прыпынак усяго пад'ехаць. Ніхто ж не заўважыць. Але цяпер, калі няма грошай ці хачу сэканоміць, то лепш прайдуся пехам. Бо не важна заўважыць хтосьці ці не. Там зверху Бог усё бачыць, яшчэ не паспелі мы пра нешта падумаць. Ад Яго і ад сябе не схаваешся.

Як казаў Міхаіл Жванецкі, «жыццё кароткае». Не варта марнаваць яго на пустыя перажыванні. Таму мы з мужам проста спакойна, без лішніх эмоцый, вырашалі пытанне. Ведаецца, было такое адчуванне, што малады чалавек, які ненаўмысна пашкодзіў нашу машыну, перажываў больш за нас. Нават прапапоўваў грошы за сапсаваную раніцу, але мы не ўзялі. Бо паставілі ў думках сябе на яго месца. Ніхто ж не страхаваны ад таго, што будзе выязджаць з паркоўкі і...

...Увечары мы з мужам вырашылі паехаць на возера. На паркоўцы маю ўвагу прыцягнула купка людзей. Сярод іх былі дзве жанчыны (па фразях, што даляцелі да майго сляху, нявестка са сваякхай), якія вельмі гучна сварыліся, праклінаючы адна адну на чым свет стаіць. І ведалі б вы, як моцна мне захацелася падысці і нагадаць ім пра космас...

Надзея ДРЫНДРОЖЫК.
nadzieja@zviazda.by

■ 50+: ЖЫЦЬ ЦІКАВА

«ФАНТАЗЁР» ТЫ МЯНЕ НАЗЫВАЛА...

ЯК ПЕНСІЯНЕРЫ БАВЯЦЬ ЧАС У ПАРКУ

Фота Сяргея НІКАНОВІЧА.

(Заканчэнне на 3-й стар. «СГ».)

■ Фотафакт

А ГОСЦІ — БАЙКЕРЫ Ў ВЫШЫВАНКАХ

Днямі ў гарадскім пасёлку Вялікая Бераставіца, што на Гродзеншчыне, мясцовыя жыхары заўважылі незвычайны вясельны картэж. Малады прыехаў па маладую не на лімузіне і нават не на звычайным аўтамабілі, а на матацыкле. Суправаджалі жаніха таксама байкеры, усе як адзін адзетыя ў... вышыванкі.

Мы адшукалі шчаслівых маладажонаў, Кацярыну і Андрэя Кананчукоў і іх гасцей і распыталі, чаму яны вырашылі зладзіць такі незвычайны вясельны перформанс.

Але, як аказалася, ніякага перформанса першачаткова і не задумвалася. Усе элементы свята адпавядаюць поглядам і ладу жыцця маладых людзей.

— Проста Андрэй — ён з Пінска — запрасіў сваіх сяброў з роднага горада (усе яны з даўніх часоў захапляюцца матацыкламі, таксама як і мой муж), — тлумачыць Кацярына. — Адзёць вышыванкі на свята — цалкам іх ініцыятыва. Яны вельмі цікавяцца хлопцы, любяць падарожнічаць па краіне, вывучаюць гісторыю Беларусі.

І сапраўды выявілася, што вышыванка для гэтых незвычайных байкераў — не проста модная і адпаведная сучасным трэндам рэч. Ды і па вялікім рахунку ці задумваюцца яны пра трэнды? Зусім не. Для іх гэта — цалкам натуральная з'ява.

— У рашэнні так прыбрацца на вяселле да сябра не бачым нічога незвычайнага, мы проста палескія хлопцы, — тлумачыць сябар маладога Зміцер

Зырко. — Па завяздэнцы матацыклісты носяць на спіне «колеры» — знакі іх клуба, нешта накшталт герба. Мы ж не робім сабе пафасных рэчаў, вышыванкі — гэта і ёсць нашы «колеры». Ну і нельга не сказаць, што мы ўсе фанаты свайго краю, ганарымся тым, што мы з Палесся, шануем саю культуру і традыцыі.

Марына ВЕСЯЛУХА.
vesialuha@zviazda.by

Фота Сяргея МАРОЗОВА.